

LBRIS

We know
books

Never Courted, Suddenly Wed

Christi Caldwell

Copyright © 2014 Christi Caldwell

Toate drepturile rezervate

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera

tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19

e-mail: contact@litera.ro

www.litera.ro

Nunta neașteptată

Christi Caldwell

Copyright © 2022 Grup Media Litera

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fii

Redactor: Monica Nedelcu

Corector: Dorina Lipan

Copertă: Mariana Manolache

Tehnoredactare și prepress: Laura Carip

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

CALDWELL, CHRISTI

Nunta neașteptată / Christi Caldwell

trad. din limba engleză: Elena Arhire. –

București: Litera, 2022

ISBN 978-606-33-8940-5

I. Arhire, Elena (trad.)

821.111

CHRISTI CALDWELL

Nunta neașteptată

Traducere din limba engleză

Elena Arhire

LITERA

București

Capitolul 1

Cronica de societate a lui Lady Ackerly

*Domnișoara S.W. și Lady E.F. au fost observate în timp ce părăseau
loja de la teatru a marchizului de D. Multă lume a remarcat că domni-
șoarele nu erau însoțite.*

Londra, Anglia

1818

„Nenorocitul naibii!

Al naibii prost!

Rușine afurisită!“

De la ferestrele înalte din biroul tatălui său, Christopher Quenby Ansley, conte de Waxham, privea lung la trăsurile care se perindau, netulburate, pe străzile Londrei. Unghiile lui săpau în lemnul tare al pervazului.

– Nenorocitul naibii! M-am săturat de jocurile tale! Crezi măcar pentru o clipă că ești atât de deștept sau de puternic încât să nu te supui dorințelor mele?

Of, deci azi era „nenorocitul naibii!“

„Una dintre insultele preferate ale tatei“, gândi Christopher.

În reflexia lui din geam, observă cum chipul marchizului de Milford se crispa sub povara unei furii abia reprimată. Vena bine cunoscută îi pulsa la coada ochiului drept.

Știind că urma să-și înfurie tatăl, Christopher mimă un căscat și se apropie de mulțimea de sticle așezate pe masa din lemn de trandafir cu incrustații de alamă, cea care se afla cel mai aproape de ușă. Pentru o fracțiune de secundă, Christopher se gândi să fugă mâncând pământul. În schimb, ridică una dintre sticlele de cristal.

– Nu știi la ce jocuri te referi, minți el.

Își turnă un pahar de coniac și luă o înghițitură.

Marchizul lovi cu pumnul în tăblia biroului de mahon, agitând cerneala din călimări.

– Știi foarte bine despre ce vorbesc! Poate că ai reușit să păcălești restul lumii cu farmecul și cu inteligența ta, dar eu știu adevărul.

Christopher își lăsă capul într-o parte.

– Deci sunt fermecător și inteligent? Mă simt onorat, milord, spuse el ridicându-și paharul într-un salut zeflemitor.

Tatăl lui continuă de parcă el, Christopher, nici n-ar fi vorbit:

– I-am făcut lui Redbrooke o promisiune înainte să moară. El urma să mă scutească de datorie, iar tu, dacă Sophie nu apuca să se mărite în primele două sezoane, te însurai cu ea. Ei bine, femeiușca aia a ajuns deja la al treilea sezon, iar fiul lui Redbrooke se dovedește a fi mult mai puțin îngăduitor decât răposatul viconte. Redbrooke fiul mi-a făcut o vizită ca să discutăm despre datorie. Din fericire pentru noi, bătrânul viconte i-a lăsat fetei o adevărată avere drept zestre.

Acele cuvinte îl făcură pe Christopher să șovăie o clipă. Mai luă o gură de coniac.

– Fata valorează aproape o sută de mii de lire.

Christopher se înecă în timp ce-și înghițea coniacul.

Tatăl lui înclină, scurt, din cap.

– Văd că acum ți-am atras atenția.

Christopher își bău dintr-o înghițitură restul de coniac, iar apoi puse paharul jos.

– O sută de mii de lire?

– Ai auzit bine.

O, Doamne! Deci Sophie Winters, obrăznicătura care făcuse un calvar din primii lui ani de viață, valora o avere. Se gândi la locul pe care ea îl ocupase între celelalte fete bătrâne, sezon după sezon. Dacă ar fi aflat și alți domni despre suma la care se ridica zestrea ei, ce diferit ar fi stat lucrurile pentru acea domnișoară!

Christopher strânse din buze. Zece ani. Zece ani minunați... în care nu schimbaseră decât simple saluturi cu neastâmpărata ce-și bătuse joc de el în grajdul tatălui său. Acum ieșiră din nou la lumină amintiri pe care se chinuise să le păstreze îngropate adânc înlăuntrul lui... răsul ei vibrând metalic în timp ieșea valvăteț din grajduri. Reacția lui impulsivă după plecarea ei. Incendiul care-i devastase refugiul. Golul din stomac. Tatăl lui nu-l iertase niciodată.

Și nici el, Christopher, nu se iertase vreodată.

Și n-o iertase nici pe Sophie.

Tatăl lui își încrucișă brațele pe piept.

– Bătrânul viconte a avut ideea asta stupidă s-o lase pe fată să-și aleagă singură perechea, spuse el chicotind. Și-a închipuit că ea o să-și găsească singură un flăcău și nu și-a dorit ca banii să joace vreun rol în treaba asta. Din fericire pentru noi, nimeni nu știe adevărul despre zestrea lui Sophie.

Nimeni, cu excepția marchizului de Milford.

Iar acum, a lui Christopher.

Se părea că răposatul viconte de Redbrooke nu se pricepuse deloc la judecată caractere.

Christopher se duse la biroul tatălui său, își sprijini mâinile pe tăblia de lemn și se aplecă în față.

– Tu ești cel care i-a făcut o promisiune vicontelui. Tu ești cel care îi era dator. Ai vrea să mă însor cu ea ca să te scutesc pe tine de responsabilitate?

Marchizul ridică dintr-o sprânceană.

– Aici te înșeli. Aș vrea să te însori cu fata asta ca să ne salvezi de la faliment.

– Despre ce naiba vorbești? întrebă Christopher, care știa că tatăl lui îi rămăsese dator răposatului viconte după o afacere care eșuase, dar care nu știa la ce sumă se ridicase investiția. Cât îi datorai lui Redbrooke?

Marchizul se trase de lavalieră, iar pielea îi căpătă o nuanță de roșu aprins.

– Nu-i vorba doar de Redbrooke.

Christopher se legănă pe călcâie. De-a lungul anilor, tatăl lui luase vreo câteva decizii lamentabile în afaceri, dar povestea de acum era de neînțeles.

Tatăl lui schiță un gest tăios cu mâna.

– Nenorocitele alea de războaie din Franța mi-au distrus investițiile. Am vândut țesătoriile în pierdere.

Christopher își trecu o mână peste ochi. Tatăl lui avea atât de puțină încredere în el, încât nici măcar nu-i ceruse sfatul. În ciuda eșecurilor lui academice, Christopher excelase la matematică. De ce nu-l lăsase afurisitul de taică-său să arunce o privire peste bles-tematele alea de registre?

– Ceea ce propui tu e curată nebunie!

Chiar și în prezent, Christopher se chinuia din răspuțeri s-o evite pe neastâmpărata care îi trezea amintirea nopții aceleia de foc... iar tatăl lui se aștepta ca el să se însoare cu ea?

Marchizul îndreptă un deget înspre el.

– Idiotule! Ai o obligație față de mine!

– N-am nici o obligație față de nimeni.

Marchizul încruntă și mai strașnic din sprâncenele lui albe.

– Dacă nu te însori cu ea, o să fim ruinați. N-o să mai fii atât de grozav după ce o să pierzi tot ce ai.

Christopher se încruntă.

– Exagerezi, nu-i așa?

– Creditorii au început deja să-mi facă vizite.

Încruntarea sumbră de pe fața marchizului era suficient de înfricoșătoare încât să-l bage în sperietă pînă și pe Necuratul. Din fericire pentru Christopher, el se obișnuise de multă, de foarte multă vreme cu infernul pe care îl presupunea traiul în casa tatălui său.

Poate că acțiunile nechibzuite ale lui Christopher provocaseră distrugerea grajdurilor, dar el chiar nu merita să-și petreacă toată viața ispășindu-și acel mare păcat prin căsătoria cu Sophie Winters.

– Îmi pare rău, tată! Nu mă însor cu ea.

Christopher se duse și-și mai turnă un pahar de coniac, iar apoi luă o înghițitură zdravănă. Își putea doar închipui ce fel de femeie devenise Sophie și, bineînțeles, nu-și dorea să afle pe propria piele.

– N-o să mai fii atât de nonșalant fără o lețcaie în buzunar și cu toate ușile care o să ți se închidă în nas. O, Doamne, aveam așteptări atât de mari de la tine! exclamă marchizul despicând aerul cu un gest al mâinii. Cine și-ar fi închipuit că o să ajungi o asemenea catastrofă?

Christopher își încheștă maxilarul ca să nu-i scape vreo remarcă legată de faptul că ajunseseră în acel punct din cauza investițiilor neinspirate ale marchizului și a pasiunii lui pentru jocurile de noroc. În timpul tiradei mult prea familiare a tatălui său, mintea îi rătăci spre trecut. În decursul anilor, marchizul îl tratase deseori urât, disprețuindu-și fiul și rușinându-se cu el încă de pe vremea când acesta din urmă era doar un băiat.

Marchizul proiecta o anumită imagine în fața societății și o cu totul alta față de fiul care nu reușise niciodată să se ridice la

înălțimea marilor lui speranțe. De-a lungul anilor, Christopher își dedicase toată energia ca să câștige aprobarea tatălui său.

Acum, la treizeci de ani, era unul dintre cei mai iscusiți experți în rasele de cai. Cei mai influenți membri ai înaltei societăți căutau să-i fie în preajmă. Tinerele se luau la întrecere ca să-i intre în grații.

Toate astea n-aveau nici cea mai mică valoare în comparație cu defectele lui.

De parcă ar fi simțit zona întunecată spre care o luaseră gândurile fiului, tatăl își așează palmele pe birou și se aplecă în față. Furia îi scânteie în ochii de un albastru ca de gheață.

– Știu la ce te gândești, băiete. Îți spui că ești „răsfățatul societății”, dar ia gândește-te la cum s-ar schimba situația dacă s-ar afla că ești doar un prostănac și un coate-goale!

Christopher fu străbătut de un fior. Amenințarea de a fi lăsat fără nici un ban nu-l îngrozea la fel de mult ca posibilitatea de a fi dat în vileag. Era obișnuit ca tatăl lui să-l amenințe cu expunerea publică a dificultăților pe care el, fiul lui, le avea. Doar că, de data asta, în cuvintele marchizului se făcea simțită o notă de disperare, și astfel promisiunea lui părea mult mai credibilă.

– N-ai îndrăzni să faci așa ceva, se chinui Christopher să spună cu buzele uscate. Te-ai face de rușine dacă ai dezvălui adevărul!

– Și ce mai contează? Dacă e să pierd totul, atunci, pentru numele Domnului, o să te văd suferind și pe tine! îl amenință marchizul, trăgând aer adânc în piept, adunându-se și punându-și din nou pe brațele scaunului mâinile îmbătrânite. Știu ce plănuiai pe vremea când o curtai pe sora ducelui de Mallen!

„O, da?“, gândi Christopher, ridicând dintr-o sprâncenă.

– Te rog să mă luminezi, spuse el cu glas tărăgănat.

Marchizul dădu din cap.

– Te gândeai că, dacă reușeai să-ți oficializezi legătura cu sora ducelui de Mallen, acesta fiind unul dintre cei mai influenți nobili din Anglia, el avea să te apere de disprețul societății, spuse marchizul, care continuă apoi să-și expună logica fără de cusur: doar că Lady Emmaline a fost mult mai deșteaptă decât o credea toată lumea. Ea ți-a văzut defectele.

„La fel ca mine.“

Nici nu mai era nevoie să rostească asemenea cuvinte. Ele ardeau. Rodeau. Îngropate în vintrele lui Christopher.

Nu recunoscuse față de taică-său că, în povestea lui cu Lady Emmaline, fusese vorba de mult mai mult. Avea un respect profund față de sora ducelui de Mallen. Asta, în mare măsură, îl influențase în decizia de a o curta.

În cele din urmă, ea făcuse alegerea potrivită și se măritase cu Lord Drake, eroul Războiului Peninsular și moștenitorul unui ducat.

Tatălui lui avea dreptate.

O, Doamne, cât îl ura Christopher pentru asta!

Îi aruncă o privire piezișă și declară:

– Ți-o mai spun pentru ultimă dată: n-o să mă însor cu Sophie, nu ca să-ți fac ție pe plac.

Marchizul ridică dintr-o sprânceană de un alb imaculat.

– Nu-i vorba să-mi faci mie pe plac, Christopher. E vorba de supraviețuire.

– Mi-ai atribuit rolul de vânător de zestre? Sunt convins că tatăl domnișoarei Winters avea speranțe mai mari pentru fiica lui decât s-o mărite cu un conte fără bani.

– Domnișoara e disperată. Mai bine un vânător de zestre decât nici un pretendent.

Năpădit de o furie mocnită și nimicitoare, Christopher strânse din pumni.

– N-o să fac asta!

Se răsuci pe călcăie și o luă din loc. Însă atunci când ajunse aproape de ieșire, strigătul marchizului îl făcu să se oprească brusc.

– Ba da, Christopher, o s-o faci! Dacă nu te sinchisești ca măcar s-o curtezi pe fată, n-am altă opțiune decât să-ți tai alocația.

Christopher încremeni. Ca să-și arate lipsa de respect, el răs-punse vorbind spre prag:

– Presupui că domnișoara o să accepte să fie curtată de mine.

– La cum văd eu lucrurile, fata e deja la al treilea sezon și n-are nici o perspectivă. N-o să prea aibă de ales.

Christopher închise ochii.

– Deci care e răspunsul tău, băiete?

Christopher se trase de reverele hainei.

– Du-te naibii! spuse el.

Râsul tatălui său îl urmări în timp ce ieșea din încăpere. Și continuă să răsune plin de aroganța sigură pe sine a unui om care știa prea bine că fiul lui n-avea cum să nu se supună.

Capitolul 2

Cronica de societate a lui Lady Ackerly

Domnișoara S.W. a făcut dovada talentului ei la tras cu arcul, nu neapărat impresionant, cu ajutorul unei săgeți care a nimerit chiar în coapsa marchizului de A. Din fericire, domnul n-a fost grav rănit. Ci doar stânjenit de moarte. Și a devenit foarte palid.

Lancea și scutul pe care le ținea în mână domnișoara Sophie Winters se lovira zgomotos una de alta; ecoul răsună prelung între pereții coridorului din reședința lui Lord și a lui Lady Thomas. Cu sufletul la gură, Sophie aruncă o privire peste umăr, așteptând să fie descoperită dintr-o clipă în alta.

Văzând că nu apărea nimeni cu vreo expresie scandalizată pe chip, ea scoase un oftat de ușurare și-și văzu de drum, cu fustele delicate, de muselină roșie, involburându-i-se în jurul gleznelor.

Era puțin probabil ca vreun lord sau vreo lady dintre cei prezenți la serată să stea la pândă în întuneric. Balul mascat organizat de Lord și Lady Thomas devenise unul dintre cele mai căutate evenimente din sezon.

Și, până la urmă, la un bal mascat, o domnișoară putea să fie oricine își dorea.

Iar minunile chiar se întâmplau.

Desigur, trebuia să și participe la acele petreceri ca să ai măcar șansa la o fărâmă de minune.

Sophie se opri în dreptul unei uși închise. Vocile dezaprobatoare ale mamei și fratelui ei îi răsunară în minte. Ar fi trebuit să revină numaidecât în sala de bal. Sophie șovăi, apoi răsuci mânerul și se strecură înăuntru.

Doar o clipă. Își permitea doar o clipă de singurătate.

În biblioteca lordului Thomas plutea o tăcere binecuvântată.

Sophie își lăsă jos scutul și sulița, iar apoi traversă spațiul uriaș al încăperii. Privirea ei urcă de-a lungul rafturilor înșirate din

podea până în tavan, pe care se odihneau volume de piele. Ea își întinse gâtul și studie pictura murală din partea de sus a pereților. Îngerăși rotofei, cu obraji rozii, pluteau în jurul unei grădini. Sophie clătină din cap. Ce ciudată operă de artă! Locul îngerășilor era printre nori și în ceruri, nu într-o grădină care semăna remarcabil cu... ea miși din ochi și studie cu atenție tavanul... cu Grădinile Kensington. Spera din inimă ca volumele lui Lord și Lady Thomas să fie mult mai bune decât preferința lor în materie de artă. Apoi își întoarse atenția spre rafturile din apropiere și apucă o carte la întâmplare, gândindu-se la situația ei.

La aproape douăzeci și doi de ani și foarte aproape să devină fată bătrână, Sophie devenise o fire foarte practică.

Părea puțin probabil să-și găsească vreodată perechea. Una pe care să și-o aleagă ea. În schimb, trebuia să se bizuie pe legăturile de familie cu alți nobili. O asemenea revelație o deranjase teribil pe vremea când avea optsprezece ani. O duruse la vârsta de nouăsprezece ani. La douăzeci, începuse să se gândească din ce în ce mai puțin la perspectivele ei de căsătorie.

În prezent, descoperea că putea să trăiască foarte bine și fără parada nesfârșită de burlaci pe care i-i tot propusese fratele ei. Mai ales atunci când domnii aveau aspirații ceva mai mari în privința unei soții... iar Sophie, până și în opinia ei, era pe cale să devină o fată bătrână scundă, plinuță și destul de neîndemânatică.

Din păcate, fratele și mama ei începuseră să-și piardă răbdarea în legătură cu statutul ei de fată bătrână. Dacă fratele ei, Geoffrey, reușea să se impună, Sophie ar fi ajuns să se mărite cu un bărbat ales de el. În ultimul timp, Geoffrey îi vorbise foarte sincer despre văduvul acela bătrân și libidinos, lordul Carmichael. Sophie bănuia că era o simplă amenințare, dar, necăsătorită fiind, nu putea să fie prea sigură de asta. Ea se înfioră la gândul căsătoriei cu domnul acela corpolent, a cărui respirație mirosea a usturoi.

Cu un oftat, întoarse filele cărții pe care o ținea în mână. După cotorul tare și paginile imaculate, cu chenare aurite, ar fi putut să bage mâna în foc că Lord și Lady Thomas nu erau neapărat niște cititori înfocați.

Răsfoi paginile *Odiseei* lui Homer. N-ar fi fost frumos să te duci departe, să pleci de acasă și să călătorești prin colțuri îndepărtate ale lumii, așa cum făcuse Ulise? Sophie privi îndelung titlul cărții.

O trezi din visare un pocnet ușor, venit dinspre ușă. Sophie înjură în gând.

Cartea îi scăpă printre degete și ateriză, cu o bufnitură înăbușită, pe covorul Aubusson al lordului Thomas.

Sophie se ascunse în spatele celei mai apropiate canapele și se lipi de piesa de mobilier tapisată cu brocart auriu.

Ușa se închise.

Ea își apăsă o mână pe piept, sigură că bubuitul inimii avea să-i dezvăluie prezența ei neașteptatului musafir.

În încăperea domnea o tăcere absolută. Poate că persoana în cauză doar aruncase o privire prin bibliotecă și apoi plecase. Poate...

Intrusul se apropie de bufetul cu băuturi al lordului Thomas, iar zgomotul discret al pașilor lui îi spulberă lui Sophie orice fărâma de speranță. În liniștea din încăperea răsună clinchetul delicat al cristalului lovit de cristal, urmat de susurul curgerii netulburate a lichidului turnat într-un pahar.

Din spatele canapelei, Sophie aruncă o privire furișă ca să vadă cine îi spulberase clipa trecătoare de răgaz, dar întunericul din cameră, îndulcit doar de câteva lumânări, îl învăluia pe străin în penumbră.

Reuși să distingă silueta impunătoare a unui bărbat. Mijind din ochi, Sophie încercă să deslușească mai multe. Domnul în cauză purta haine albe, care făceau un contrast intens cu negrul ca de smoală din biblioteca lordului Thomas. Sophie se apropie ceva mai mult de marginea canapelei, lipindu-și spatele de tapiseria aces-teia. Firicele de praf se desprinseseră de pe brocart și dansară în aer.

Sophie strâmbă din nas. Da, se părea că avusese dreptate și că biblioteca nu era încăperea preferată a stăpânului casei...

– Hapciu!

Își acoperi iute gura cu palma și-și ținu respirația.

– Te rog ca, doar din cauza mea, să nu te simți obligată să rămâi acolo toată seara!

Ea tresări atunci când tăcerea fu spulberată de vocea străinului, care era baritonală, profundă și foarte melodioasă.

Sophie se strânse în spatele canapelei, căutând cu disperare un refugiu. Își prinse buza de jos între dinți, gândindu-se la următoarea mișcare.

Dacă ar fi fost înțeleaptă, ar fi fugit mâncând pământul.

Doar că era îmbrăcată în costum de carnaval. Misterul unei măști îngăduia libertăți care, în mod normal, nu li se cuveneau tinerelor doamne nemăritate.

O pereche de sandale din piele se opriră în fața lui Sophie, iar ea nu reuși să-și înăbușe un țipăt. Veșmintele albe se învolburară în jurul picioarelor acelui domn.

Sophie își ridică privirea încetul cu încetul, tot mai sus și mai sus, de-a lungul picioarelor lui lungi și puternice, al pieptului lat și musculos și al umerilor demni de un Atlas. Ea își lăsă capul pe spate ca să-l studieze pe străinul mascat. Înghiți în sec.

– Bună seara! o salută el, iar vocea lui răgușită și joasă o învălui precum razele unui soare fierbinte de vară.

Sophie simți cum i se punea un nod în gât, dar reuși să răspundă:

– Bună seara!

El așeză un pahar plin cu coniac pe masa de mahon negru din dreptul canapelei și se lăsă într-un genunchi lângă ea.

Înainte ca Sophie să-și dea seama ce avea el de gând să facă, domnul îi ridică ușor fustele, ca să-i verifice gleznele. Îi prinse mai întâi un picior în mână, rotindu-l delicat, de parcă ar fi ținut între degete cea mai rafinată dantelă spaniolă, iar apoi luă totul de la capăt cu celălalt picior.

Vârful degetului lui trecu peste semnul din naștere, în formă de inimă, de pe glezna ei. Degetul zăbovi acolo o clipă, de parcă posesorul lui ar fi rămas fascinat. Apoi el își retrase mâna.

– Ești rănită?

Sophie înghiți în sec și reuși să clatine scurt din cap. Apoi își dădu seama că atenția lui rămăsese îndreptată spre glezna ei.

– Doar mândria mi-e rănită, spuse ea într-o șoaptă răgușită.

Nu mai simțise niciodată mâinile unui bărbat pe pielea ei goală. Era o senzație mai îmbătătoare decât aceea pe care ți-o oferea cea mai bună șampanie franțuzească. Sophie își lăsă privirea să zboare peste silueta lui înaltă, impunătoare, înveșmântată în roba lungă și albă. Detesta coiful auriu care acoperea capul necunoscutului și masca în spatele căreia i se ascundea mare parte din față. Simți brusc cum o furnicau degetele din pricina dorinței de a-i scoate masca.

El îi coborî fustele la loc și se ridică în picioare, întinzându-i o mână. Sophie îi privi degetele lungi, iar apoi își puse mâna într-una lui. Misteriosul domn o ajută să se ridice.

Ea îl studie din nou și fu străbătută de un fior.

În veșmintele albe și cu sandale în picioare, semăna cu un zeu grec. Ea se chinui să privească pe furiș în întunericul din cameră. Ar fi putut să parieze că, sub casca lui, domnul acela ascundea bogăția unui păr auriu... șuvițe ca de mătase, demne de un zeu grec.

– Ulise, spuse el, ca răspuns la întrebarea ei nerostită.

El continuase să vorbească pe un ton răgușit și ea se întrebă dacă aceea era, de fapt, vocea lui sau dacă și-o prefăcea din dorința de a se ascunde.

Sophie încremeni. Se uită la exemplarul uitat al *Odissei* și reveni cu privirea la bărbatul care dăduse buzna în singurătatea ei.

Soarta.

Cuvântul se trezi la viață înlăuntrul ei; i se strecură prin gând asemenea ceții care murmura gingaș în zorii zilei.

Ea clătină din cap.

„Nu fi nătângă, Sophie!”

Străinul nu părea să-și dea seama că prin mintea ei se învolburau asemenea gânduri nebunești. El își recupera licoarea fină pe care o șterpelișe de pe bufetul cu băuturi al lordului Thomas.

– Iar tu ești Afrodita?

Sophie clătină din cap în semn că nu.

El își ridică privirea ca s-o studieze.

– Dionisos?

Sophie își luă sabia și scutul și le ridică.

Chiar și în umbrele întunecate din încăpere, ea surprinse clipa în care ochii lui scânteiară din pricină că recunoscuse zeitatea întruchipată de costumul ei de carnaval. El își ridică paharul în semn de salut.

– Aha, Atena!

– Da, adeveri Sophie jucându-se, încurcată, cu scutul și cu sulița și aruncând o privire spre ușă, iar apoi din nou spre străin. Ar trebui să plec!

Dar, deși rațiunea îi spunea că ar fi trebuit să părăsească imediat acea încăpere, Sophie înaintă și mai mult în bibliotecă. Își așeză armele pe o masă rotundă, de lemn de stejar, și începu să se lege pe picioare înainte și înapoi, din pricina senzației de fierbințeală pe care i-o stârnea căutătura lui stăruitoare. Nefiind obișnuită ca un